

‘MEER VROUWEN OM DE TAFEL ZOU HET FORMEREN GOED DOEN’

Xander van der Wulp (1974) is negen jaar politiek verslaggever bij de NOS. Je kent hem ook van de campagne- en formatievlogs die hij met collega's Joost Vullings en Vincent Rietbergen opneemt. Hij begon op zijn zeventiende bij die omroep als autocue-draaier (“Ik heb er nog nachtmerries van dat hij op hol slaat”). Zijn vader was er toen hoofdredacteur. Tijdens zijn studie werkte Van der Wulp op de redactie. Hij verhuisde naar Washington voor een stage bij CNN en later ook de NOS. In 2000 kwam hij terug naar Nederland. Hij werd buitenlandredacteur, eindredacteur en hoofd van de 24-uursredactie tot hij in Den Haag ging werken. Terwijl we in het Ministerie van Financiën naar een geschikt plekje lopen om te praten, roept een van zijn collega's of we hem gaan vragen of hij zelf z'n overhemden strijkt. Goede vraag. Later vertelt hij dat hij dat natuurlijk zelf doet. “Dan worden ze het mooist.”

DE VROUW

“Ik ben omgeven door veel vrouwen. Ik woon er met vier in een huis als enige man. Heel anders dan toen ik zelf opgroeide, want ik heb alleen een broertje. Mijn vrouw is Amerikaanse. Ik leerde Stacey in 1998 kennen in Washington, we liepen stage bij CNN. Zij studeerde televisiejournalistiek en ik kwam vier maanden naar Amerika voor mijn afstudeerstage. Eerst was het idee dat ze voor een jaar mee zou gaan naar Nederland, maar dat werd wat langer. Ze is speciaal voor mij naar Nederland gekomen, een hele grote stap. In het begin was het moeilijk, ze mocht niet meteen werken. Toen ik een vast contract bij de NOS kreeg, kon zij een werkvergunning krijgen. Nu werkt ze al meer dan dertien jaar bij een groot Amerikaans bedrijf in geur- en smaakstoffen. We hebben het wel gehad over teruggaan naar Amerika, maar een journalistieke carrière in een andere taal is wel ingewikkeld. Ik zag het niet zitten en zij vond het wel leuk hier in Nederland. Het kan soms ook wel lastig zijn. Laatst was haar moeder heel ziek, toen heeft ze lang gedacht: ik moet erheen want ze gaat overlijden. Dat blijft ingewikkeld. Verder is ze hier helemaal gewend. De kinderen worden wat zelfstandiger, dan gaat het allemaal wat makkelijker. Stacey is heel belangrijk voor me. We hebben samen een leven opgebouwd, we zijn negentien jaar samen. Ik had toen helemaal niks en nu hebben we kinderen, een huis en allebei een baan. Ze is een grote steun, mijn werk is niet van negen tot vijf. In principe ben ik doordeweeks nooit 's avonds thuis, of pas 21.30 uur op z'n vroegst. Ik blijf tot na het achtuurjournaal hier in Den Haag hangen en in de weekenden ben ik vaak weg. Daar staat tegenover dat ik in de ochtend tijd heb voor de kinderen. Ik breng ze naar school. Ik ben soms onrustig als ik thuis ben en er wat gebeurt in Den Haag. Dan ben ik er maar half. Kabinet Rutte I viel op een zaterdag, toen was ik net met de kinderen de stad in. Ik kreeg een berichtje: Wilders is weg. Stacey zegt dan meteen: ‘Hup gaan!’ Ze schakelt meteen en weet dat ik anders nog onrustiger word. Ik ben wel beter geworden in het aangeven wanneer het druk wordt. In het verleden dacht ik: het is toch logisch dat het druk is in tijden van verkiezingen? Maar als je dat een paar maanden van te voren aangeeft, dan gaat het wat soepeler.

In mijn vorige functie bij NOS was het eigenlijk nog meer rennen en vliegen. Ik moest toen ’s ochtends vroeg beginnen, maar was dan wel ’s avonds rond 19.00 uur thuis. Nu hebben we het zo verdeeld dat zij in de ochtend naar haar werk gaat, ik zorg dat de kinderen naar school gaan. Daarna ga ik pas naar Den Haag. En ’s avonds doet zij het.”

DE DOCHTERS

“Ik heb drie dochters: Sienna van twaalf, Ava van tien en Bella van zes jaar oud. De oudste gaat net naar de middelbare school. Die zie je in een week een dametje worden met een eigen verantwoordelijkheid om op tijd op school te komen en de juiste boeken mee te nemen. De kinderen vragen vaak: ‘Hoe laat kom je thuis?’. Het is hun eerste vraag als ik ze bel. Ik antwoord meestal met: ‘Weet ik nog niet,’ of ‘Pas als jij in bed ligt.’ Dat vinden ze weleens irritant. In de zomer is het wel lang reces. Afgelopen zomer was ik vijf weken vrij, ik ben vijf weken met hen geweest. Maar toch, de eerste dag dat ik weer ging werken was het meteen van: waarom ben je zo laat thuis? Het is dus denk ik een beetje de gewoonte dat te vragen. Ik wil hen meegeven dat ze alles kunnen worden wat ze willen. Ik merk zelf dat ik er nooit bij stil sta of het nou om jongens of meisjes gaat, ik ga er vanuit dat je alles kan worden wat je wil. Ik denk dat je alleen moet bedenken wat je belangrijk vindt: een gezin waar je veel bij wil zijn, of meer werken.

De oudste wil journalist worden, net als haar vader en haar opa. Ik vind dat wel leuk. Ze vindt camera’s leuk, ze is van *musical.ly* en vlogs. Ik weet niet of ze mijn vlogs helemaal afkijkt. De middelste wil veel geld verdienen. En ze zegt: ‘Als dat niet lukt, dan trouw ik met een rijke man.’ Ze is pas tien jaar, hè. Die is met geld bezig, ze vraagt aan iedereen wat ze verdienen met hun beroep. Advocaat of dokter lijkt haar wel wat. De jongste wil nog kapster of juf worden. Het valt nu nog wel mee als man in een vrouwenhuis. Als ze allemaal tegelijk ongesteld zijn dan ga ik een week per maand op m’n werk slapen. Haha, nee hoor. Ik zou het nu niet anders meer willen.”

DE OMA

“Mijn oma is 92. Ze was gescheiden van mijn opa door de oorlog, ze heeft een lange tijd op hem gewacht. Ze zijn daarna getrouwd en kregen ook een gezin met drie meiden. Ze ziet altijd het positieve van iets in. Zelfs na de oorlog, ze hadden weinig maar hebben toch iets opgebouwd. Ze woont nu in een verzorgingshuis en heeft 24 uur hulp per dag. Er schort veel aan de hulp: te weinig personeel of als ze aangeeft wat ze wil eten dat ze dan toch iets heel anders krijgt. Toch zegt ze: ‘Die mensen doen ook hun best.’ Ook als het tegenzit, niet zeuren. Een eigenschap die ik ook hanteer en meegeef aan mijn kinderen. Mijn oma Truus en ik hebben een goede band.”

DE MOEDER

“Een van die drie dochters van mijn oma, is mijn moeder. Toen ze hoorde dat ik een interview met OPZIJ zou

hebben, zei ze dat ik wel wat moest gaan lezen over emancipatie en hoe je je niet macho moet gedragen. Dat heeft ze waarschijnlijk meegekregen van leven in een mannengezin met mijn vader, mijn broertje en ik. In de jaren zeventig had zij twee kleine kinderen en ze werkte fulltime. Ik vond en vind dat normaal, maar zij kreeg in die tijd best wel kritiek hierop. Er werd raar naar haar gekeken: ‘Hoe verzorg jij je kinderen?’ We hebben vaak oppas gehad, ik heb daar niets aan over gehouden. Ik heb ook nooit gedacht: wat was mijn moeder er vroeger weinig. Mijn vader was ’s avonds ook vaak weg, maar voor ons was het normaal. Ik herken veel in de situatie nu met Stacey en mij. Mijn werk staat voorop, op de een of andere manier is dat toch zo. Als er een kind ziek is, denkt Stacey vaak: ik ga wel thuis werken. Veel moeders hebben dat, geloof ik. Vroeger werd er ook meer rekening gehouden met het werk van mijn vader, daardoor heeft mijn moeder carrièrekansen laten lopen.”

VROUWEN IN DE POLITIEK

“Er komt nu een formatie van een nieuw kabinet (ten tijde van het interview was de formatie nog steeds in volle gang –red) en dan zie je dat er problemen ontstaan omdat ze een evenwichtige ploeg willen formeren. Daar zitten dan vaak geen mensen met een andere cultuur in, meestal

alleen witte Nederlanders, en dan is de vraag ook nog: lukt het om wat vrouwen te vinden? Voor sommige partijen is dat lastig, er staan alleen maar mannen op hun lijstje. De vier partijen die het volgende kabinet moeten gaan vormen, zitten daar ook wel mee. Hoe krijg je daar evenwicht in? Politiek is een opoffering. Veel mensen noemen politici ‘zakkenvullers’, maar het is hard werken. En ook wel een mannetjeswereld. Als je boven wil komen drijven, doe je dat niet alleen door heel goed de inhoud te kennen. Je moet je soms laten gelden en je op de voorgrond duwen. Dat doen vrouwen minder. Edith Schippers kan dat wel. In deze formatie was ze formateur. Na Els Borst was ze de eerste vrouwelijke formateur, en dat deed ze goed. Verder waren er maar twee vrouwen: Kathalijne Buitenweg van GroenLinks en nu nota bene de ChristenUnie met Carola Schouten. Ik weet niet hoe het bij jullie zit, maar bij ons gaan vergaderingen goed als het een beetje gemixt is. Dat hoor je ook in het bedrijfsleven. Nu bijvoorbeeld met die clash tussen de VVD en de PvdA over het lerarensalaris, er zaten daar alleen maar mannen aan tafel. Mannen doen stoer, macho en scheppen op. Ik kan daar aardig in mee en

word er niet door geïntimideerd. Maar ik kan me voorstellen dat vrouwen dat wel hebben en als je zo bij elkaar zit dat het dan niet werkt als je een probleem moet oplossen. Dit was een clash waarbij iedereen zich wilde laten gelden en op het laatst schrikken ze ervan hoe stevig ze ingegraven zitten. En dan moet er een oplossing komen. Meer vrouwen om de tafel scheelt al in het taalgebruik. Het zou het formeren goed doen. Vrouwen vinden ook andere zaken weer belangrijk. Vrouwen die het in de politiek ver schoppen hebben vaak ‘mannelijke’ eigenschappen. Met aanhalingstekens dus. Edith Schippers bijvoorbeeld, ze is opvallend. Van beleidsmedewerker klom ze op naar minister. Ze is heel grappig en relaxt. En ze heeft een jong kind thuis, haar man werkt en dat combineren ze goed. Daar hoor je niemand over. Of er ooit nog een vrouwelijke minister president komt? Ik denk het wel. Hiernaast hebben we Angela Merkel, dus het moet kunnen. Het hangt van veel zaken af. Je moet partijleider kunnen worden, het moet net de goede tijd zijn, je moet er goed bij passen. Het moet allemaal net samenvallen. Ik denk niet dat het heel snel gaat gebeuren, de grote partijen hebben nu geen vrouwelijke leider, maar het gaat gebeuren, dat weet ik zeker.” ○

Zijn vrouw en drie dochters

